

Uit noodweer

Ook dit keer kon ik de reis naar Bedigliora niet afmaken. Tijdens de val was ik me alleen maar bewust dat ik mijn telefoon, die ik zo hard nodig zou hebben, in mijn buiktasje moest beschermen. Alle controle verloren stuitte ik op mijn rug en billen naar beneden. Uiteindelijk wist ik me zijlings met de wentel mee te draaien en eindigde als een versuft vogeltje met alle pootjes uitgespreid op mijn buik onderaan de trap. Onmiddellijk werden schaafwonden gedept, pupilreactie op een eventuele hersenschudding gecontroleerd, pijnstillers en pleisters aangedragen. Omdat ik alles bewegen kon en er van buiten af geen grote schade zichtbaar was, dachten we, dat het toch wel zou lukken met rustgaan beginnen en iedere dag iets meer, iets verder. Dus strompelde ik door Rinie ondersteund, terwijl Anne mijn rugzak droeg, naar station Antwerpen. Maar mijn nek bleef maar in de schreeuw vastgeschroefd. En mijn rechtervoet voelde doof en onbereikbaar. In Zwitserland bij de apotheek een nieuwe voorraad pijnstillers gehaald en arnica korrels in de hoogste homeopathische versnelling, 5 korreltjes per dag en niet langer dan drie dagen achter elkaar. Een sprookjesachtig wondermiddel, piepkleine mat doorschijnende sabbelballetjes met een licht zoete smaak en de stijfheid zou uit mijn lichaam verdwijnen en ontstekingen voorkomen worden. Ze gaf me hoop. En ja hoor, de volgende dag al hoefde ik niet meer mijn hoofd met beide handen vast te houden als ik opzij wilde kijken en kon ik ook voorzichtig mijn gewicht verdelen over mijn wandelstokken en de pijnlijke rechtervoet. Wel liep ik vooral op mijn polsen en kwam niet harder vooruit dan 2 km. per uur. In beweging blijven, de bloedsomloop stimuleren en mijn arme gekneusde stuitje ontzien leek me het best. De 13,4 km naar Hinthen was mijn blik beperkt tot het bodemleven, dat op zich daar heel interessant is, kruidenrijk grasland, mooie blauwe kelkjes en op deze hoogte zelfs al de intense gentianen. Rustend onder een weids uitdijende, deinende koepel van gebladerte. Een boom als een huis, een schaduwrijk bankje en in de wolken rafelige ramen met zicht op stukjes gebergte. Acht uur gestaag gaan op het ritme van mijn bonkend hart. Klimmen en dalen, heuvelig land met weides en bossen en daarboven een woeste hemel.

De volgende morgen een prachtig wolken theater, dat als in een kijkdoos het landschap in coulissen verdeelt. In luchtgaten zijn stukjes verte verstopt. Als ik met ogen dicht stil sta, voel ik me langzaam opstijgen. Een paadje is met vlierbessen belegd. Een steen als een doorgesneden stuk salami. Het stuk naar Schangnau is niet lang, maar gaat wel flink op en neer en mijn lichaam zorgt iedere dag voor nieuwe verrassingen, een bult op mijn hoofd die ik niet eerder had opgemerkt. In de spiegel flinke paars uitdijende wolken op mijn onderrug en billen. Een deuk op mijn scheenbeen tussen de heuvels van

twee langwerpige blauwe plekken. De arnicakorrels mag ik morgen niet meer nemen. Zal dan de stijfheid en pijn toenemen? Ik slik mijn pillen, maar kom slecht in slaap.

De twee daarop volgende dagen kunnen we voor de helft een bus nemen, wat ook flink klimmen scheelt, maar het voelt als spijbelen. Toch blijkt het noodzakelijk, want dan nog zijn we pas aan het eind van de dag op de plaats van bestemming. Onderweg kijk ik een andere met-stokken-loop-techniek af van een vrouw, die moeizaam afdaalt, telkens met beide stokken tegelijk naar voren, drie kleine pasjes maken terwijl je armen je afduwen. Vol vertrouwen beginnen we de volgende dag aan de nieuwe ontdekkingsreis nog niet vermoedend hoe die zou aflopen. Eerst een stukje gelift, dan weer 7,5 km de bus en dan lopen. Steile toppen met diepe erosiegeulen monden uit in grijze gruishellingen, waar naar onder toe groene vlekken begroeiing verschijnen. Dunne wandellijntjes. Dwarse koeienpaadjes vervlechten naar beneden toe met prachtige patronen in elkaar. Schaduwwlekken die over de diepten zweven. Op de steile kam tegenover ons ontdekken we een eenzame wandelaar, plaatsvervangende hoogtevrees in het diepe dal tussen ons in. Alle kleuren groen, de koeien, het vertegeluk boven de boomgrens. Ik moet vaak even stilstaan om alles in me mee te kunnen nemen. Een prachtige graatwandeling op 2000 meter. Dan betreft de lucht, gedonder in de verte. Ik probeer sneller te lopen, maar de voet wil nog niet. Het dreigt steeds meer, wind steekt op. Uit voorzorg trekken we onze regenpakken aan en doen de hoes om de rugzak. We zijn nog niet klaar of het valt met bakken uit de hemel. Dan verandert regen in hagel, dat de handen geselt. Eindelijk zijn we bij de bomen, waar we een beetje beschutting vinden en zien hoe ons pad verandert in een oranjebruine blubberstroom. Alsof we op een grote koeienflets naar beneden glijden. Opeens een harde knal heel dichtbij. Drie angstige paarden rennen voorbij. Ik beseft het gevaar en probeer zo groot mogelijke passen te maken en ga zo snel ik kan. Maar erg snel is dat nog steeds niet. Na eindeloos glibberen, steenkoud en tot op mijn t-shirt nat, breekt opeens de zon door. En gelijk met een grote regenboog horen we iemand trompet spelen. De geur van houtvuur komt uit de berghut gewaaid. Eropaf zou toch weer een stukje om en klimmen zijn, maar het vrolijke deuntje lokt enorm. Toch draven we dapper door, maar wat duurt die afdaling lang. Als we eindelijk doodmoe om half acht in Brünig bij het Naturfreundenhaus aankomen, is de maaltijd al koud. Die nacht besluit ik terug te gaan. Vanaf 7 uur 's morgens tot 8 uur 's avonds op pad en dan nog maar 11 km gelopen hebben, terwijl het op verdere stukken soms 2x zoveel zou worden en er geen bus zou zijn om je tot halverwege te brengen. Met pijn in mijn hart en een dikke voet reizen we de volgende dag per trein af naar Zürich om vanaf daar de flixbus te nemen.

Je zou kunnen zeggen pech, maar hoe kort ook, toch heb ik ook dit keer vier verhalen aan het geluksdosier toe kunnen voegen, interessante mensen ontmoet en prachtige landschappen gezien. Mijn boek thuis wordt alsmaar dikker en ook blijven er wandelbeelden ontstaan onderweg.

de route, 45 x 45 cm
met naaigaren een katoenen lapje geborduurd
waarop een gezeefdrukte hoogtelijnenkaart

de rivier doorwaden, 23 x 85 x 44 cm wol